

1 ТАЙЛЕР

«Я пропущу Відбір».

«Гедфілд» розвалюється. Чорні розряди квантових блискавиць плавлять корпус зорельота. У моєму скафандрі хором виють сімнадцять сигналів тривоги, замок на бісовій кріогенній камері заклинило, але *це* — єдине, про що я можу зараз думати. Не про те, що слід було залишатися в себе в кімнаті й таки спробувати заснути. Не про те, що варто було не звертати уваги на аварійний виклик і повертатися на «Аврору». І вже зовсім не про те, що це — найбезглуздіша смерть, яку тільки можна уявити.

Е, ні. Дивлячись смерті у вічі, Тайлер Джонс, командир першого класу, може думати лише про одне.

«Я пропущу Відбір, чорти б його вхопили!»

Все життя ти йдеш до Мети, тож цілком природно, що вона для тебе надважлива. Але людині більш розважливій загроза розпорошитися на часточки в допотопному зорельоті, що несеться крізь міжвимірний простір, здалася б, либонь, важливішою за випуск з академії. Ось про що я.

Дивлюся на дівчину в кріокамері. У неї коротке чорне волосся з дивним білим пасмом на чубі. Ластовиння. Сірий скафандр. На обличчі — блаженний вираз, який буває тільки в немовлят і занурених у кріогенний сон.

Цікаво, як її звуть?

Що вона сказала б, якби довідалася, що через неї я зараз загину?

Хитаю головою і, глухий від сирен, що виють у скафандрі, посеред корабля, що розвалюється на мільйон вогненних уламків, бурмочу собі під ніс:

— Аби ж не даремно ти, Джонсе, заради неї старався.

* * *

Відмотаймо трохи назад.

На чотири години, якщо точніше. Знаю, історію радять починати з драматичного моменту, але я хочу, щоб ви краще розуміли ситуацію: тоді точно вболіватимете, щоб мене не розпорошило. Бо якщо таки розпорошить — це буде відстій.

Так от, чотири години тому. Я в гуртожитку академії «Аврора». Лежу, дивлячись на нижній бік Бйоркманового матраца, і молюся Творцеві, щоб офіцери-інструктори просто зараз влаштували нам гравітаційну аномалію чи позапланове навчання з протипожежної безпеки. Та вночі перед Відбором вони, либонь, дадуть нам як слід виспатися. Попри те, я не припиняю молитися, бо:

- а) хоч Бйоркман зазвичай не хропе, сьогодні він розійшовся не на жарт, і я не можу заснути;*
- б) хочу, щоб завтра мене міг побачити тато, і не можу заснути;*
- в) сьогодні ніч перед Відбором, і Я. НЕ. МОЖУ. ЗАСНУТИ.*

Сам не знаю, чому так себе накрутив. Мав би бути спокійний як двері. Испити я склав на відмінно. Був найкращим

майже на кожному курсі. Єдиний у цілій академії з успішністю дев'яносто дев'ять відсотків.

Джонс, Тайлер, командир першого класу.

Золотий. Так називають мене інші альфи. Для когось це лайка, та для мене — комплімент. Ніхто тут не трудячив, як я. І ось нарешті роки праці окупаються, бо завтра Відбір, я здобув чотири з п'яти найвищих відзнак, за що отримаю найкращий загін, який колись доручали випускникові академії «Аврора».

То чого ж мені не спиться?

Тяжко зітхнувши, вилажу з койки, натягну форму, пробігаю пальцями по своєму білявому волоссю. Кидаю погляд на Бйоркмана, що його так і хочеться вбити — чи хоча б заглушити, — клацаю пультом, що керує дверима, виходжу в коридор і нарешті не чую Бйоркманового хропіння.

Уже пізно: на станційному годиннику 02:17. Освітлення приглушене, щоб імітувати ніч, та дорогу мені підсвічують флуоресцентні смужки на підлозі, що загораються від моїх кроків. Викликаю юнігласом свою сестру, Скарлетт, але та не відповідає. Думаю зв'язатися з Кет, але й вона, мабуть, спить. Мені б теж варто поспати.

Проминаю пласталевий ілюмінатор, що виходить на Аврору — сяйливу зорю вдалині, що заливає обід навколо шибки блідо-золотавим світлом. У давній земній міфології Авророю звали богиню світанку, що провіщала початок нового дня й завершення ночі. Давні назвали її на честь зірки, а та дала назву академії, що нині обертається на її орбіті, а також легіону, якому я присвятив усе своє життя.

Я прожив тут аж п'ять років. Разом із сестрою-близнючкою вступив сюди в день свого тринадцятиліття. Вербувальник на станції «Новий Геттісберг» пам'ятав нашого

батька й висловив нам свої співчуття. Обіцяв, що помста неодмінно здійсниться. Що татова героїчна загибель і жертва, яку принесли всі наші воїни, — не були марними.

Не певен, чи досі в це вірю.

Треба спати.

Я не знаю, куди йду.

Хоча точно знаю.

Коридором прямую до доків.

Щелепи міцно стиснуті.

Руки — у кишенях, щоб не було видно кулаків.

* * *

За чотири години по тому цими самими кулаками я гупаю по ущільнювачу кришки кріокамери.

У відсіку навколо сотні таких самих камер, укритих по контуру шаром блідої паморозі. Під моїми ударами крига тріскає, але ущільнювач не піддається. Мій юніглас безконтактно зламає замок, але страх як повільно.

Якщо не заберуся звідси зараз — мені каюк.

Ще одна ударна хвиля накриває «Гедфілд», і старий зореліт стрясає. Гравітації на цій тарадайці нема, тому впасти неможливо. Проте я вишу, тримаючись за кріокамеру, через що мною теліпає, наче лялькою. Б'юся шоломом об іншу камеру, і до сімнадцяти сигналів тривоги, що розривають мені барабанні перетинки, додається ще один.

Увага: порушення цілісності скафандра. Пошкодження резервуара H₂O.

«Прийшли...»

Дівчина в камері кривиться, ніби їй наснився поганий сон. На хвильку замислююся, чи оцінить вона, якщо ми виберемося звідси живими.

Раптом потилицею відчуваю щось мокре. *Всередині шолома.* Кручу головою, намагаючись визначити, що це може бути, а рідина перекидається на шию, силою натягу вкриваючи шкіру. Розумію, що то луснула питна трубка, і тепер вода з баків виливається мені просто в шолом. Себто, навіть якщо мене не вб'є цей складкошторм, приблизно за сім хвилин шолом набереться водою, і я стану першою в історії людиною, що потонула в космосі.

Якщо ми виберемося звідси живими?

— Жодних шансів, — кажу сам собі.

* * *

— Жодних шансів, — каже лейтенантка.

За три з половиною години до цього я стою в центрі керування польотами академії «Аврора». Прізвище лейтенантки злітної палуби Лексінгтон, і вона лише на два роки старша за мене. Кілька місяців тому, на святкуванні Дня заснування, вона трохи перебрала й сказала, що їй подобаються мої ямочки на щоках, і тепер я стараюся усміхатися їй за кожної нагоди.

«Як уже маєш, не соромся показати».

Навіть о цій порі в доках людно. З риштовання мені видно, як розвантажують важкий транспортувальник із траскського сектору. Величезний корабель із фюзеляжем, побитим мільярдами намотаних кілометрів, висить біля станції. Навколо нього сную металевий рій розвантажувальних дронів.

Повертаюся до лейтенантки, усміхаюся трохи ширше.

— Ну хоч на годинку, Лекс, — прошу в неї.

У відповідь молодша лейтенантка Лексінгтон зводить чорну брову.

— *Ви хотіли сказати «Ну хоч на годинку, мем», кадете Джонсе?*

«Ой, перегнув».

— *Так, мем, — старанно козирую їй. — Вибачте, мем.*

— *Хіба ви не маєте зараз відпочивати? — зітхає вона.*

— *Не спиться, мем.*

— *Нервуєтеся через завтрашній Відбір? — Вона хитає головою, але зрештою таки всміхається. — Ви — альфа з найвищим рейтингом на курсі.*

— *Мандраж.*

Киваю на ряди «Фантомів» у дванадцятomu відсіку. Розвідувальні кораблі точені. Формою нагадують сльозу. Чорні, як порожнеча назовні.

— *Подумав спрямувати його в корисне річище й політати трохи в Складці.*

Її усмішка миттю зникає.

— *Аж ніяк, Джонсе. Кадетам заборонено входити в Складку без напарника.*

— *У мене п'ятизіркова відзнака від тренера. До того ж від завтра я буду повноцінним легіонером. Далі ніж на чверть парсека не відходитиму.*

Нахиляюся ближче. Максимально розтягую усмішку.

— *Мем, хіба я вам брехав би?*

Аж ось повільно, страх як неспішно, її усмішка повертається.

«Дякую вам, ямочки мої».

Уже за десять хвилин сиджу в кабіні «Фантома». Двигуни прогрівуються, злітна система завантажує корабель у пускову трубу, і з безгучним ревінням я мчу в чорноту. За склом мерехтять зорі. Порожнява розтягується в нескінченність. Позаду темряву освічує станція «Аврора», на-

вколо якої висять пришивартовані й крутяться в космосі швидкісні крейсери та вайлуваті бойові кораблі. Змінюю курс. Відчуваю запаморочення, коли за межами поля станції зникає тяжіння. Настає невагомість.

Складкобрама висить переді мною, за п'ять тисяч кілометрів від корми станції. Велетенська. Шестикутна. Її пілони блимають зеленим світлом у темряві. Всередині майорить поле, пронизане білими цяточками світла.

У навушнику лунає голос:

— «Фантом» 151, говорить центр керування польотами «Аврори». Починайте входження в Складку, прийом.

— Вас зрозумів, «Авроро».

Вмикаю прискорення, і ривок втискає мене в крісло. Вмикається автонаведення, Складкобрама спалахує яскравіше за сонце. Безгучно я поринаю в нескінченне безбарвне небо.

Мене вітає мільярд зірок. Складка широко розчахується, поглинає мене, і я вже не чую ревіння двигунів і пицання системи навігації. Залишаю позаду всі тривоги через Відбір і спогади про тата.

На коротку секунду весь Чумацький Шлях поринає в тишу.

І я вже не чую анічогісінько.

* * *

Я не чую анічогісінько.

Коли нарешті відчиняю камеру, водна куля, що розповзається мені на потилицю, огортає вуха, глушачи вищання сигналу тривоги в скафандрі. Струшую головою, але в невагомісті рідина тільки розповзається по шкірі й налазить на ліве око, засліплюючи мене. Насилу стримуючись, щоб не лаятися, зриваю пломбування кріокамери й різко розчахую дверцята.

Спектр тут, у Складці, монохромний, усе навколо — різні градації чорного та білого. Тож коли внутрішня підсвітка кріокамери засвічується черговим відтінком сірого, я не зовсім розумію, якого кольору світло, аж тут...

Червоний рівень небезпеки. Анабіоз перервано. Розгерметизація камери 7173. Червоний рівень небезпеки.

На моніторах блимає застереження, а я занурюю руки в бридкий гель, кривлячись від холоду, що проймає мене навіть крізь скафандр. Гадки не маю, що буде, коли вирвати дівчину з кріосну, але залишити її тут означає *приректи* на загибель у складкоштормі. А якщо не поквалюся — мені теж кінець.

І так, це буде відстійно.

Пощастило, що фюзеляж «Гедфілда», схоже, пробило багато років тому, отже, тут немає атмосфери, яка б висмоктала з тіла дівчини залишки тепла. Але біда в тому, що й дихати їй теж немає чим. Однак препарати, якими її накачали перед зануренням у кріосон, загальмували метаболізм, тому кілька хвилин без кисню вона витримає. Та оскільки в шолом не припиняє вилитися вода, мене більше непокоїть, що задихнуся тут якраз-таки я.

Вкрита кріогелем й утримувана трубками крапельниць, вона зависає в невагомісті над камерою. «Гедфілда» знову струшує, і я радію, що не чую, як складкошторм переживує його фюзеляж. Чорний мов смола розряд блискавиці розриває стіну біля мене, плавить метал. Вода в шоломі щосекунди підповзає ближче до рота. Стираю з лиця дівчини гель, струшую його в простір, він налипає на інші кріокамери, вишикувані нескінченними рядами. Кожна з них заповнена таким самим кріогелем. У кожній плаває зморшкуватий людський труп.

Усі вони мертві. Сотні. Тисячі.

Кожна людина на борту цього корабля мертва, крім неї.